

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **D. K.**, nar. X, která podala žalobu jménem svým a jménem svého nezletilého dítěte **D. Z.**, nar. X, oba státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, právně zastoupení JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem AK Praha 2, Rumunská 22/28, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2014, čj. OAM-304/ZA-ZA14-ZA04-2014, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala jménem svým a jménem svého nezletilého dítěte žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým jim nebyla udělena v České republice mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně namítala, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, potenciální ohrožení zavrhl s odůvodněním, že v Rusku je situace v pořádku, funguje tam funkce dětského ombudsmana, který již jednou vyřešil případ špatného zacházení s dívkou v dětském domově. Taková skutečnost ovšem žalobkyni neuspokojuje, špatné zacházení s dětmi v těchto zařízeních i nadále přetrvává, žalobkyně i nadále cítí obavy o osud svého syna, který by jí byl v případě nuceného návratu do vlasti odebrán a umístěn do takového zařízení. I přes nepříznivou životní

situaci, kterou žalobkyně v Rusku trpěla, neměl syn nikdy nedostatek potravin či jiné nedostatky, proto jeho případné odnětí považuje žalobkyně za hrubé porušení lidských práv, za narušení rodiny a též traumatizující zážitek, který by měl v jeho věku následky. Žalobkyně jako matka s takovým přístupem ruských orgánů nesouhlasí a nechce dopustit, aby jí byl syn odebrán, žádá proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Dne 2. 12. 2014 podal žalovaný k žalobním námitkám písemné vyjádření, v němž uvedl svůj nesouhlas s tvrzením žalobkyně, v jejích obavách neshledal opodstatněné obavy z pronásledování, pro případ návratu žalobkyně a jejího syna do vlasti neshledal hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Snahu příslušných orgánů, aby jim žalobkyně prokázala, že má trvalé bydliště a stálý minimální příjem, nelze považovat za důvody, které by opodstatňovaly udělení mezinárodní ochrany, jmenovaná se ani nepokusila si příslušné dokumenty obstarat, místo toho sehnala peníze na cestu a z vlasti vycestovala. Její obavy nesouvisí s žádným z azylově relevantních důvodů udělení mezinárodní ochrany, pokud žalobkyně s postupem úřadů nesouhlasila, měla možnost obrátit se na soud či řadu nevládních organizací. Odkaz na fungování institutu dětského ombudsmana dokládá snahu státu tuto oblast řešit s tím, že nezaujímá k této problematice negativní či pasívní postoj. Žalovaný je přesvědčen, že stav věci zjistil řádně a své rozhodnutí náležitě odůvodnil, navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Dne 8. 1. 2015 byl žalobkyni a jejímu nezletilému synovi k její žádosti ustanoven právní zástupce, který dne 10. 3. 2015 učinil soudu přípis, nazvaný doplnění žaloby. V něm uvádí, že žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu z důvodu obavy z umístění jejího syna do dětského domova, protože nebyla schopna sociálním pracovníkům doložit doklady o dostatečném finančním příjmu a ubytování. Žalobkyně je samoživitelka, v zemi původu pobírala příspěvky na dítě a žila u své kamarádky. Příslušné doklady měla doložit do týdne, bylo jí vyhrožováno odebráním dítěte a případným uvězněním, pokud by nechtěla dítě vydat. Z uvedených důvodů zem původu opustila. V případě žalobkyně se jedná o pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, je tak naplněno ust. § 12 zákona o azylu, výkladem pojmu sociální skupina se zabýval NSS např. v rozsudku ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 63/2004, kdy za sociální skupinu považoval skupinu osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. Rozhodující je existence odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl, jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotýčné země a úřady vědomě takové jednání tolerují nebo odmítají, či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu. Dále je poukazováno na situaci v Ruské federaci, kde je závažným problémem rodin s dětmi problém bydlení, rodičovských práv a chudoby. Zpráva Světové banky poukazuje na problémy matek samoživitelek, které se musí často, aby přežily, stěhovat k jiným dospělým či příbuzným a vychovávat své děti v situaci hospodářské krize a nejistoty. Žalobkyně se snažila zajistit si bydlení u příbuzných, ti ji však odmítli pomoc a dostala se tak do situace, kdy nebyla schopna zajistit si bydlení. Je proto příslušnicí jak sociální skupiny matek samoživitelek, tak i osob, pocházejících z dětského domova. Skupina

matek samoživitelek v Ruské federaci existuje a jsou zdokumentovány její problémy. Postavení žalobkyně je pak ztíženo hrozbou odebrání syna, je pronásledována úřady země původu – hrozbou sociálních pracovníků, že v jejím případě dojde k odebrání dítěte. Žalobkyně dále poukazuje na další rozhodnutí NSS, a to ze dne 11. 4. 2007, čj. 3 Azs 67/2006, kdy soud k pojmu sociální skupina judikoval, že musí jít o společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování, tedy, že k tvrzené příslušnosti k sociální skupině nepostačuje pouze najít jakýkoliv sjednocující znak, ale pouze takový znak, jenž skupinu dostatečně konkrétně vymezí, a v sociální realitě konkrétní země ji učiní způsobilou k pronásledování, i s ohledem na toto vymezení je žalobkyně přesvědčena, že svoji příslušnost splňuje. Žalobkyně se rovněž považuje za příslušnici sociální skupiny osob z dětských domovů, takové umístění by hrozilo i jejímu synovi, sama v minulosti dětským domovem prošla a tamní poměry tak dobře zná. V Ruské federaci je tato situace dlouhodobě velmi špatná, žalobkyně nechce, aby její syn prožil to, co ona. Taková skutečnost je navíc určitým společenským handicapem do budoucna. Žalobkyně se pro obavy ze ztráty syna rozhodla opustit zem původu, v případě návratu jí hrozí pronásledování ze strany státních úřadů, které by mohlo vést k odebrání syna a jeho umístění v dětském domově, kde by čelil nelidským podmínkám, jí hrozí vězení, pokud by tomuto chtěla bránit. Žalobkyně poukazuje na Úmluvu o právech dítěte, konkrétně na její články 2 a 3 – kdy smluvní státy učiní všechna potřebná opatření k tomu, aby dítě bylo chráněno před všemi formami diskriminace nebo trestání, které vyplývají z postavení .. jeho rodičů... a dále – zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány..., dle žalobkyně se v tomto smyslu správní orgán nedostatečně zabýval nejlepším zájmem dítěte. V případě nuceného návratu by došlo i k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nuceným rozdělením matky a dítěte dochází k porušení práva na respektování rodinného života. Navíc by odloučení matky a dítěte v tak raném věku mělo dalekosáhlé důsledky pro jejich vztah, o svého syna matka pečuje a je v jeho zájmu vyrůstat s matkou. Umístěním do dětského domova v Rusku by její syn mohl být vystaven špatnému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv, což správní orgán vůbec nezohlednil. Tyto výše uvedené skutečnosti dle přesvědčení žalobkyně naplňují podmínky ust. § 14a zákona o azylu. Z důvodu toho, že se v daném případě jedná o svobodnou matku a malé dítě, považuje žalobkyně za nehumánní nucený návrat do Ruska a apeluje na případné udělení azylu humanitárního.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 7. 2014, uvedla, že je státní občankou Ruské federace, její matka zemřela v r. 2004, otce dlouho neviděla. Je svobodná, o ochranu žádá i jménem svého nezletilého syna, nar. 4. 6. 2013. Otec jejího syna zemřel v prosinci 2012, v Rusku žijí její tři sourozenci. Do r. 2010 pobývala v dětském domově, z něhož v 18 letech utekla, rok žila u přátel, pak tři měsíce v Dominikánské republice a poté do července 2014 v pronájmu s otcem dítěte v Moskvě. Je katolického vyznání, nikdy nebyla politicky organizována. Má SŠ vzdělání, pracovala jako číšnice. V Rusku pobírala přídavek na dítě. Jako důvod opuštění vlasti uvedla, že žila u své kamarádky, týden před odjezdem ji našli sociální pracovníci, vyhrožovali, že pokud během týdne nenajde stálé bydlení a životní minimum, odeberou jí syna. Pokud ho nebude chtít vydat, zavrou ji do vězení. Požádala kamarádky, aby jí pomohly dát

dohromady dokumenty, aby mohla vycestovat. Příbuzní otce dítěte jsou českého původu, má jeho rodný list. Syna do dětského domova dát nechtěla, ví sama, jaké to tam je. Letěla do Drážďan a odtud cestovala autobusem do Čech. Chtěla by zde zůstat. Správnímu orgánu žalobkyně předložila rodný list syna, kde je jako otec uveden D. Č., dále úmrtní list otce dítěte ze dne 3. 12. 2012 a doklady o českém původu předků. V průběhu pohovoru dne 16. 7. 2014 žadatelka uvedla, že její rodiče se rozvedli, ale i po rozvodu žili společně, otec ale hodně pil a bil ji. Přestěhovali se k babičce, matce otce, po její smrti žili v jejím domě, starali se o dědečka. Když zemřel, dva dny po jeho smrti zemřela i její matka a žalobkyni umístili v dětském domově, kde žila do svých 18 let. Bili ji a chtěli ji umístit na psychiatrii, utekla k otci, ale ten ji odmítl. Žila dva měsíce u své kamarádky, našla si práci a pronajala si místnost, byla také u své sestry asi 3 měsíce, odjely na dovolenou do Dominikánské republiky. Po návratu zůstala žalobkyně v Moskvě, seznámila se s otcem syna, ale když byla 2 měsíce těhotná, srazilo ho auto a opět se ocitla u své kamarádky, která jí pomáhala s živobytím. Dostávala 2.600 rublů na dítě. Pak ji navštívili pracovníci úřadu pro nezletilé děti, chtěli po ní prokázat trvalé bydliště a stálý příjem, to vše do týdne. Životní minimum je 8.000 rublů. Rodiče otce dítěte jí na pohřbu nabídli, že může do porodu žít u nich a poté jim dítě nechat, ona se ale svého syna vzdát nechtěla. Kamarádky, které jí pomáhaly, měly své rodiny, otec ji odmítl a bratr, který žil s rodinou v domě po babičce jí také odmítl zaregistrovat. Práci bez „propisky“ a s malým dítětem sehnat nemohla. Nemohla moc o všem přemýšlet, hrozilo, že jí seberou Zachara, proto se rozhodla odjet, cestu jí zaplatily kamarádky. Dovolenou jí platila sestra, ta ale v té době někam odjela. Žádné organizace, které by jí pomohly, neznala. Bála se, že jí odeberou dítě, v ČR se obrátila na OPU, kde jí pomohli. Ani jinde v Rusku by situace žalobkyně nebyla lepší, určené podmínky by nemohla splnit. Jiné problémy s úřady neměla. Dne 26. 9. 2014 byla žalobkyně seznámena s informacemi, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení její situace, žalobkyně nežádala žádné doplnění.

Při jednání soudu dne 24. 8. 2015 žalobkyně vypověděla, že by byla ráda, kdyby se její syn mohl více seznámit s historií ČR, chtěla by, aby se měl lépe, v Rusku nemají kde bydlet. Správnímu orgánu předložila doklady, které se týkají jejích předků, nikoliv otce dítěte. Nemá bližší znalost zákona o pobytu cizinců, na OPU jí sice předali nějaké materiály a informace, ale byly v češtině. Ráda by se co nejdříve přizpůsobila zdejším poměrům, snaží se chodit se synem na kurzy češtiny, syn je ale ještě hodně malý a neudrží dlouho pozornost. Zástupkyně žalobců pak připomněla, že žalobkyně náleží k sociální skupině svobodných matek, která je v rámci Ruska postižena špatným sociálním zabezpečením, matce hrozí odebrání dítěte a též případné uvěznění, a to bez jakýchkoliv vstřícných kroků ze strany státu k zachování rodiny. Oblast rodinných práv je v zemi na velmi špatné úrovni, žalobkyně proto splňuje podmínky pro udělení azylu, u doplňkové ochrany pak je přítomna hrozba vážné újmy. Zástupkyně připomněla znění Úmluvy o právech dítěte v návaznosti na soukromý a rodinný život žalobců, s odkazem na podmínky úmluvy o lidských právech pak je ohrožena vystavením špatnému zacházení. V neposlední řadě jsou jistě splněny i podmínky pro udělení humanitárního azylu, neboť v daném případě hrozí riziko odebrání dítěte a uvěznění žalobkyně. Důvody žalobců jsou jistě dostatečné pro návrh na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Na náhradě nákladů řízení účtoval právní zástupce žalobkyně odměnu právního zastoupení za tři úkony právní služby, včetně DPH. Pověřený pracovník žalovaného poukázal na to, že z lidského pohledu je zájem matky o

ochranu svého dítěte pochopitelný, nicméně důvody, které žalobkyně předestřela, azylově relevantní nejsou. Definiční znaky §§ 12 a 14 zákona o azylu nejsou naplněny, pokud pak je zmiňována argumentace k zásadě non refoulement, s ohledem na test přiměřenosti je nutné zdůraznit, že žalobcům reálná hrozba vážné újmy v případě návratu nehrozí. Humanitární důvody soud přezkoumává pouze z pohledu dodržení procesních a hmotněprávních důvodů, s ohledem na judikaturní praxi důvody, hodné zvláštního zřetele, shledány v dané věci nebyly. Žalovaný správní orgán je přesvědčen o správnosti svého rozhodnutí, navrhuje proto zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení

rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

V žalobě žalobkyně namítala, že situace v ruských dětských domovech je nepříznivá, její životní situace byla sice v Rusku nedobrá, ale syn netrpěl žádnými nedostatky, proto, pokud by jí měl být odňat, musela by takový stav považovat za hrubé porušení lidských práv, narušení rodiny a traumatizující zážitek. Žalobkyně s takovým přístupem ruských orgánů nesouhlasí. Zástupce žalobkyně pak v podání ze dne 10. 3. 2015 vázal potřebu udělení mezinárodní ochrany na to, že žalobkyně je příslušnicí sociální skupiny matek samoživitelek a sociální skupiny dětí z dětského domova, takto byla pronásledována úřady země původu a její postavení je ztížené hrozbou odnětí syna. Pro udělení doplňkové ochrany pak hovoří nebezpečí umístění syna do dětského domova, kde by čelil nelidským podmínkám. Nuceným rozdělením matky a dítěte by pak nastala situace rozdělení rodiny, kterou by měl správní orgán dostatečně zhodnotit v rámci úvahy o humanitárním azylu. S takovou argumentací však krajský soud nemohl souhlasit. Soud nemohl přehlédnout, že se žalobkyně v průběhu správního řízení vůbec nezminila, že by ve své obtížné situaci vyhledala pomoc sociálních orgánů země původu, k dotazu, zda tak učinila, sdělila, že žádné takové nezná a že by jí stejně syna odebrali. K tomuto tvrzení žalovaný zařadil do podkladů materiál MV ČR – Rusko, Zákon o rodině č. 223-FZ ze dne 3. 12. 2011, ve znění novely ze dne 5. 5. 2014, z něhož jasně plyne, že o zbavení, omezení rodičovských práv, jakož i o odebrání dítěte v případě bezprostředního ohrožení jeho života či zdraví rozhoduje vždy soud, vždy je přibírán opatrovnícký orgán. Skutečnost, že se sociální orgány péče o dítě zřejmě zajímaly o životní situaci nezletilého syna žalobkyně, soud nemůže považovat za pronásledování v azylově relevantním smyslu, neboť taková skutečnost spíše hovoří o tom, že v Rusku určitý stupeň sociální péče o dítě v tíživé sociální situaci existuje a zcela jistě je možné se na takový orgán obrátit s určitou žádostí o pomoc. Protože to však žalobkyně vůbec neučinila, správní orgán neměl, dle přesvědčení soudu, povinnost dokládat existenci či neexistenci různých státních, případně soukromoprávních institucí, které takovou péči zabezpečují. O sociální skupinu, která podléhá sociálnímu tlaku státu v tíži pronásledování, by se mohlo reálně jednat v případě, že by žalobkyně, kterou nechtěli přijmout příbuzní, byla odmítnuta sociálními orgány země původu a tyto by jí nevyšly vstříc ani po narození syna. Naopak žalobkyně odmítla nabídku rodičů otce dítěte, na žádné státní orgány se neobrátila a tvrdila, že jí nezbývalo nic jiného, než odjezd ze země. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem však s argumentací žalobkyně v tomto směru soud nemůže souhlasit. Zájem sociálních orgánů o zabezpečený vývoj nezletilého dítěte nelze označit za pronásledování, konečně podobný zájem projevují všechny země, považované za demokratické a k případnému odebrání dítěte z nedostatečné péče rodičů může dojít i v České republice. V tomto směru pak soud považoval argumentaci žalovaného na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, o možnosti ruských občanů dožadovat se pomoci, za dostačující. Závěrem tak soud uvádí, že konstrukci žalobkyně o její příslušnosti

k sociální skupině matek samoživitelek a jejím azylově relevantním pronásledování v případě zájmu státních orgánů o situaci nezletilého dítěte z výše uvedených důvodů nemohl přijmout. Protože jiné důvody opuštění země původu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu žalobkyně neuváděla, v dalším považuje, co do tohoto ustanovení, soud odůvodnění rozhodnutí žalovaného za dostatečné. Žalobkyně neuváděla jakékoliv problémy s politickou, rasovou, náboženskou či jinou příslušností. K námitkám o nedostatečném zhodnocení důvodů, hodných zvláštního zřetele, soud připomíná, že jeho úlohou je v rámci ust. § 14 zákona o azylu zkoumat, zda správní orgán měl dostatečné podklady, na základě nichž by mohl provést úvahu, jež spadá plně do jeho kompetence, tedy, zda důvody, které žadatel uvádí, jsou hodny zvláštního zřetele, či nikoliv. V daném případě se jedná o důvody, které hodnotí zejména s ohledem na věk žadatele, jeho zdravotní stav apod. V daném případě je soud přesvědčen, že správní orgán takové podklady měl, tyto zhodnotil a důvody, hodné zvláštního zřetele nespátřil. Žalobkyně v tomto směru nepředložila žádné důkazy, které by nebyly správním orgánem přijaty a řádně zhodnoceny, soud proto dospěl k závěru, že ani v tomto případě žalovaný nijak nepochybil. Pokud se týče ustanovení § 14 a) zákona o azylu, jehož ustanovení žalobkyně atakovala námitkou, že synovi hrozí nelidské zacházení v dětském domově, soud nemůže souhlasit ani s touto argumentací. Jednak, jak výše uvedl, i pokud by připustil, že k případnému návrhu na odebrání dítěte žalobkyni může po návratu do vlasti dojít, je nasnadě, že žalobkyně bude mít adekvátní možnost obrany v řízení před soudem, jistě může využít i jiných prostředků, ale může se účinně obrátit i na institut dětského ombudsmana, o němž pojednal správní orgán na str. 4 svého rozhodnutí ze dne 20. 10. 2014. Žalobkyně, jak uvádí správní orgán, je zletilou právně způsobilou osobou, která je schopna si zajišťovat své životní potřeby, pokud pak po ní stát původu vyžaduje určité minimum prostředků a vhodného prostředí pro její nezletilé dítě, je na právní úpravě každého státu, aby si takové podmínky stanovil. Jejich vyžadování pak, dle přesvědčení soudu, nemůže naplnit azylově relevantní vážnost jak pojmu „pronásledování“, tak „hrozby vážné újmy“, a to ani případným umístěním dítěte, v případě žalobkyně jistě pouze přechodným, do zařízení, kde nezletilé dítě případně přečká dobu, po kterou nebude matka schopna zajistit mu seriózně sociální podmínky. Jak Zákon o rodině Ruské federace upravuje, je možné žádat v případě umístění dítěte do opatrovnické péče a tím pádem určitého omezení rodičovských práv kdykoliv o návrat do původních podmínek. Vzhledem k tomu, že žalobním námitkám v dané věci nelze z uvedených důvodů vyhovět, soud postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval a soudem ustanovenému zástupci žalobkyně soud přiznal odměnu právního zastoupení samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. srpna 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně